HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

אין לכסוך בפרשה. ומסיק דלא יחפון האיש פותרה (דברים כה) אין פותרה בחליצה ולא קטן. תלמ' מה טעם אין מיבמין ויגדלו יחד: **סרים.** לאו בר הקמת הוא ואינו מצוה ליבם וכן לילונית וכיון דמייבם בלא מצוה נושא אשה אחיו בחנם וערוה היא וכבכת: **נעין גו.** מקום: **קודם נאמה.** יולדת נקבה טובלת ליו"ד ובתה רואה ליום לו ליומים שנולדה וטבילה קודם לאמה משום מגע תרומה: עין בול ובית שערים מע"י. פומבדיתא מון לאהך: **משום תרומת ח"י.** דמיפקלא בנגיעה: **ונלפה מגופו.** כגון זב וזבה ונדה: **והני מילי נאליכה.** כולה שמואל אמרה בכתובות גפ' הלוקח בהמה (דף מ.) ואפי' זב ונדה לא פסלי לה בנגיעה: **לפוכה שמן של תרומה.** דסיכה כאכילה ובאכילה קמסרינן דתרומת חו"ל מסורה לנדה: **דפניף.** דסיכה כאכילה: **ולא יחללו.** בפרשת מזהרת טמאים בתרומה כתיב: **נרשום אם הסך.** בכלל נקדשים לא יאכל עד שאר יטהר[ח]. אתיא בכלל אכילה (דברים יד) ואכלת מעשר דגנך וגו' מיושם ממרא הוא וקרי ליה אכילה: **ותבא כמים וגו'.** בקללה גבי רשע כתיב: **ח"ם.** לחייב למיעוטא: **דיהן נמי.** ליטמו כולהו מעריסתן: **אשה ואשה.** לרבות קטנה דמפרש: **מפרשי לה. ממגע קדשים: ואשה כי פריש וכה וגו'.** נגלה משמעי קרא דכתיב (ויקרא טו) שכבת זרע תהיה בנדתה: **ורמיגהו אשה.** אשר יגיע ממנו איש שכבת זרע אשה[ס]: **נגילה.** שמטמאה בביאת אדם מגזרת הכתוב דכתיב וטמאו ולא משום טוענת שכבת זרע הוא שהרי מגע בית הסתרים הוא ואינו מטמא: **אלמא נינהו.** לענין נדה בת יום אחד ולענין ביאה בת ג' דבריהם הללו הלכה למשה מסיני הם דכתיב ואזיל למדא כלומר מכלי קרא מדא מיירייהו משמע דדרשינן אשה ואשה וכי חזיין מפרש להו לא גזרו בהו רבנן אינהו דלא דרשי אשה ואשה וכי חזיין לא מפרשי להו גזרו בהו רבנן מאי אשה ואשה דתניא[ט] אשה אין לי אלא אשה[ה] תינוקת בת יום אחד לנדה מנין ת"ל[ג] ואשה אלמא כי מרבי קרא בת יום אחד מרבי ורמינהו אשה אין לי אלא אשה[ו] תינוקת בת ג' שנים ויום אחד לביאה מנין ת"ל[ד] ואשה אמר רבא הלכתא נינהו ואסמכינהו רבנן אקראי הי קרא והי הלכתא אילימא בת יום אחד הלכתא בת שלש שנים ויום אחד קרא קרא סתמא כתיב אלא בת ג' שנים ויום אחד הלכתא בת יום אחד קרא ומאחר דהלכתא קרא ל"ל למעוטי **רבי מאיר היא.** תימה למשמע למתני' (לעיל דף לג:): **בנות כותים** נדות מעריסתן לא למיטמי כרבנן אלא כרבי מאיר דחיים למיעוטא וסבר דכותים גרי אמת הן כדמוכח פ' שור שנגח ד' וכ' (ב"ק לח:): אלא לרבנן אלא מייתי למיעוטא לא הוו נדות מעריסתן ולא לר' יוסי מע"ג דחיים למיעוטא בפרק שלשה (יבמות דף סו.)[ט] כיון דקסבר כותים גרי אריות הן כדמוכח במנחות בפרק רבי ישמעאל (דף סו.): דקאמר תורמין מצל[י] (ישראל) על צל עובדי כוכבים ומשקין אשה לאיש ומה טעם אין מיבמין אמר להן קטן שמא ימצא סרים קטנה שמא תמצא אילונית ונמצאו פוגעין בערוה שלא במקום מצוה ורבנן[ב] זיל בתר רובא דקטנים ורוב קטנים לאו סרים נינהו זיל בתר רובא דקטנות ורוב קטנות לאו אילונית נינהו אימר דשמעת ליה לר"מ מיעוטא דשכיח אבל מיעוטא דלא שכיח מי שמעת ליה[ה] הא נמי מיעוטא דשכיח הוא דתניא א"ר יוסי[ג] מעשה בעין בול והטבילוה קודם לאמה ואמר רבי מעשה בבית שערים והטבילוה קודם לאמה וא"ר יוסף מעשה בפומבדיתא והטבילוה קודם לאמה בשלמא דר' יוסי ודרבי משום תרומת א"י אלא דרב יוסף למה לי והא[ז] אמר שמואל[ז] אין תרומת חו"ל אסורה אלא במי שטומאה יוצאה מגופו והני מילי באכילה אבל בנגיעה לא אמר מר זוטרא לא נצרכה אלא לסוכה שמן של תרומה דתניא[ו] ולא יחללו את קדשי בני ישראל[ז] אשר ירימו לה' לרבות את הסך ואת השותה שותה למה לי קרא[ט] שתיה בכלל אכילה אלא לרבות[י] את הסך[כ] כשותה ואיבעית אימא מהכא[ל] ותבא כמים בקרבו וכשמן בעצמותיו אי הכי דידן נמי אנן דדרשינן אשה ואשה וכי חזיין מפרש להו לא גזרו בהו רבנן אינהו דלא דרשי אשה ואשה וכי חזיין לא מפרשי להו גזרו בהו רבנן מאי אשה ואשה דתניא[ה] אשה אין לי אלא אשה תינוקת בת יום אחד לנדה מנין ת"ל[ג] ואשה אלמא כי מרבי קרא בת יום אחד מרבי ורמינהו אשה אין לי אלא אשה[ו] תינוקת בת ג' שנים ויום אחד לביאה מנין ת"ל[ד] ואשה אמר רבא הלכתא נינהו ואסמכינהו רבנן אקראי הי קרא והי הלכתא אילימא בת יום אחד הלכתא בת שלש שנים ויום אחד קרא קרא סתמא כתיב אלא בת ג' שנים ויום אחד הלכתא בת יום אחד קרא ומאחר דהלכתא קרא ל"ל למעוטי

ר"מ היא[ס] דתניא קטן וקטנה לא חולצין ולא מיבמין דברי ר"מ אמרו לו לר"מ[א] יפה אמרת שאין חולצין איש כתוב בפרשה ומקשינן אשה לאיש ומה טעם אין מיבמין אמר להן קטן שמא ימצא סרים קטנה שמא תמצא אילונית ונמצאו פוגעין בערוה שלא במקום מצוה ורבנן[ב] זיל בתר רובא דקטנים ורוב קטנים לאו סרים נינהו זיל בתר רובא דקטנות ורוב קטנות לאו אילונית נינהו אימר דשמעת ליה לר"מ מיעוטא דשכיח אבל מיעוטא דלא שכיח מי שמעת ליה[ה] הא נמי מיעוטא דשכיח הוא דתניא א"ר יוסי[ג] מעשה בעין בול והטבילוה קודם לאמה ואמר רבי מעשה בבית שערים והטבילוה קודם לאמה וא"ר יוסף מעשה בפומבדיתא והטבילוה קודם לאמה בשלמא דר' יוסי ודרבי משום תרומת א"י אלא דרב יוסף למה לי והא[ז] אמר שמואל[ז] אין תרומת חו"ל אסורה אלא במי שטומאה יוצאה מגופו והני מילי באכילה אבל בנגיעה לא אמר מר זוטרא לא נצרכה אלא לסוכה שמן של תרומה דתניא[ו] ולא יחללו את קדשי בני ישראל[ז] אשר ירימו לה' לרבות את הסך ואת השותה שותה למה לי קרא[ט] שתיה בכלל אכילה אלא לרבות[י] את הסך[כ] כשותה ואיבעית אימא מהכא[ל] ותבא כמים בקרבו וכשמן בעצמותיו אי הכי דידן נמי אנן דדרשינן אשה ואשה וכי חזיין מפרש להו לא גזרו בהו רבנן אינהו דלא דרשי אשה ואשה וכי חזיין לא מפרשי להו גזרו בהו רבנן מאי אשה ואשה דתניא[ה] אשה אין לי אלא אשה תינוקת בת יום אחד לנדה מנין ת"ל[ג] ואשה אלמא כי מרבי קרא בת יום אחד מרבי ורמינהו אשה אין לי אלא אשה[ו] תינוקת בת ג' שנים ויום אחד לביאה מנין ת"ל[ד] ואשה אמר רבא הלכתא נינהו ואסמכינהו רבנן אקראי הי קרא והי הלכתא אילימא בת יום אחד הלכתא בת שלש שנים ויום אחד קרא קרא סתמא כתיב אלא בת ג' שנים ויום אחד הלכתא בת יום אחד קרא ומאחר דהלכתא קרא ל"ל למעוטי

שמא תמצא אילונית. וא"ת ותמיהם ממה נפשך לפי אילונית היא הוי קידושי תחיו[ע] טעות כדתנן (יבמות דף ג:) וכולן שנמנאו לילונית לרותיהן מותרות משום דלא הויא לרת ערוה ותירץ ר"ת להכא לחייבי בדקבל עליה תחיו וכי תאי גוונא מצי בריה בן קורב ומורה (סנהדרין דף סט:) ותין להאריך כאן יותר וא"ת ובקטן תמלי חייבין שמא ימצא סרים ויבדקים לפי שעה כיפה כשמצתן או תחל משאר סימנין לחמר בהערל (יבמות דף פ:) ותיכף למ"ד לפי שיהו בו כל סימני סרים וי"ל לתין מועלת הבדיקה עד שהוא גדול בשנים: **והטבילוה** קודם **לאמה.** ומשום שראתה לתי משום שנגעה בתמא שטמאתה לידה ס"ק מתי משמעין כל ולדות נמי טמתין.[ס] ובפרק על כמה (בכורות דף כז.) דקתמר גבי תלה דמתכילתו לכהן קטן ס"ס לכהן גדול שטבל כדמשמע הכא: **שתיה בכלל אכילה.** וא"ת בפרק העור והלרוטב (חולין דף קכ.) גבי חלב למה לי כל נפש לרבות שותה ויש לומר לתשמעינן למלב מהומך שמיש מלב[מ]: **וכשמן בעצמותיו.** ומה תאמר למעיקרא מייתי מן התורה והדר מייתי מתמכתא דבפרק ר"ע (שבת דף פו.) תנן דסיכה ביום"ב לתור בשבת ויום"ב לא יסוך אדם שמנו כדי שיסוך בו את חבירו אלא אם כן נתן בו מלטן קודם לשבת ג' ימים ואומר רבינו תם דקרא דכתיב בקרבו כתי: מקרא סיכה לשמיש (שבת פו.). **דתניא** אשה כו': ומשם כי תניא זכה, והאי קרא בנדה משמע (לקמן מד.).

ב א מיי' פ"ג מהלכות יסוה הלכה טז ז [יח] ממג עשין נב טוש"ע אה"ע סימן קמז סעיף ג ד:
ג ב מיי' שם טוש"ע שם סעיף ו [וסעי' ז]:
ד ג מיי' פ"ז מהלכות תרומות הל' ח [וכ"כ מלשם פסחים פ"ג דף קמו:]:
ה ד מיי' שם פ"י הלכ' ג ופ"ל הל"ח:
ו ה מיי' פ"ד מהלכות מאכולי בילה הלכה ו ופ"ל מהלכות מטמא משכב ומושב הלכה ג:
ז מיי' שם [טוש"ע אה"ע סי' ו סעי' ט ופי' קמז סעי' ד]:

תום' הרא"ש

לפרושי והן יושבות על כל דם ודם ואי אית לן טעמא דטימוע אפילו בודאי לא דטימוע אפילו בודאי לא חזו גזרו עליהם: **והטבילוה** קודם לאמה. ותימה דילמא משמע דנגיעה באמה וי"ל דא"כ כולהו נמי א"נ למה לטבול משום מגע א"א שלא תינק מאמה: **אין** תרומת חוצה לארץ. משמע הכא דשייך תרומה בחוצה לארץ וכן מוכח במה דוכתי ועקשה מהא דאמרינן בפ"ק דחולין דר' מאיר אכל עלה של ירק בבית שאן וע"י כן התיר רבי כל בית שאן אלמא דאין תרומה נוהגת בחוצה לארץ וי"ל דהתם בדמאי שאינו נוהג בחוצה לארץ וכן ההיא דבצר לאו היינו בצרה בפ' בתרא דע"ז: **ואיבעית** אימא מהכא ותבא כמים בקרבו כו'. לאו דרשא גמורה היא אלא אסמכתא בעלמא דבשבת פרק ר' עקיבא קאמר עלה אף על פי שאין דברתיהא משתעי קרא דדאמרינן בפ' בתרא דיומא מה שמן מאבראי כו' תימה דבתר דמייתי קרא מדאורייתא מייתי קרא דאסמכתא ואומר ר"ת דקרא (קרא) נמי אסמכתא הוא דלכמה דרשות דרשינן ליה בפ"ק דזבחים דרשינן מיניה דאין חולין מחללין קדשים ועוד ילפינן מיניה דשבל במיתה ומדאורייתא לא הוי סך כשותה והא דתנן במס' תרומות דסך שמן של תרומה משלם קרן וחומש היינו מדרבנן וכן לענין יום הכיפורים אמרינן דאינו חייב כרת אלא אוכל ושותה ואמרינן נמי בפ' בתרא דיומא דמי שיש לו חטטין בראשו סך בדרכו ואינו חושש ואי הויא סיכה מדאורייתא לא הוה מקילינן ביה כולי האי וכל קראי דיום הכפורים אסמכתא בעלמא נינהו ואומר עוד ר"ת דוקא סיכה של שמן אסמכתה אקרא ואסרוה אבל סיכה של שומן חזיר או חלב שריא. הלכתא ניהו גרס ואי גרס נינהו לפי שלא פי' הי הלכתא והי קרא שייך לומר נינהו כלומר מאחד מאלו השנים:

תורה אור השלם

1. וְלֹא יְחַלְּלוּ אֶת קָדְשֵׁי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת אֲשֶׁר יָרִימוּ לַיהוָה: ויקרא כב טו
2. וְיִלְבַּשׁ קְלָלָה כְּמַדּוֹ וַתָּבֹא כַמַּיִם בְּקִרְבּוֹ וְכַשֶּׁמֶן בְּעַצְמוֹתָיו: תהלים קט יח
3. וְאִשָּׁה כִּי תִהְיֶה זָבָה דָּם יִהְיֶה זֹבָהּ בִּבְשָׂרָהּ שִׁבְעַת יָמִים תִּהְיֶה בְנִדָּתָהּ וְכָל הַנֹּגֵעַ בָּהּ יִטְמָא עַד הָעָרֶב: ויקרא טו יט
4. וְאִשָּׁה אֲשֶׁר יִשְׁכַּב אִישׁ אֹתָהּ שִׁכְבַת זֶרַע וְרָחֲצוּ בַמַּיִם וְטָמְאוּ עַד הָעָרֶב: ויקרא טו יח

הגהות הב"ח

(ח) תוס' ד"ה שמא וכו' קידושי ממיו קידושי טעות:

גליון הש"ס

גמ' **הא** נמי מיעוטא דשכיח חוא. עי' שבת סה ע"ל ברש"י ד"ה וכו' ותפילו: **תוס' ד"ה ר"מ** וכו' והוו הנך דחזו מיעוטא דשכיח וכו'. כלמהרי"ט יבמות קיט:

מוסף רש"י

קטן וקטנה. לו קטן לו קטנה (יבמות סא:). **איש כתוב בפרשה.** בפרשת מליכה ומס לא יחפון האיש לקחת אם יבמתו (שם). **ומקשינן אשה לאיש.** לכתיב ומס לא יחפון האיש ולא קטן, ומסה נמי מע"ג לא כתיב מיעוטא בעינן גדולה כאיש, דלמקמן לה, דכתיב בהאות קרא ועלמה יבמתו השערים (שם קה:). **ונמצאו פוגעין בערוה.** דכיון דאיכא לאוקי לה בשכיח לא יהיב לה רבנן היתר לינשא לשוק. **ומקרא** דכתיב בעלמא לשמיטה ובצע יום ט' לנדה משמעינן מקרא: **ומאחר.** דביאה בת ג' הלכה למשה מסיני היא ומקרא לא משמע עיקר קרא דוי"ו יתירא למאי אתא: **למעוטי רבי מאיר היא.** תימה למשמע למתני' (לעיל דף לג:): **בנות כותים** נדות מעריסתן לא למיטמי כרבנן אלא כרבי מאיר דחיים למיעוטא וסבר דכותים גרי אמת הן כדמוכח פ' שור שנגח ד' וכ' (ב"ק לח:): אלא לרבנן אלא מייתי למיעוטא לא הוו נדות מעריסתן ולא לר' יוסי מע"ג דחיים למיעוטא בפרק שלשה (יבמות דף סו.)[ט] כיון דקסבר כותים גרי אריות הן כדמוכח במנחות בפרק רבי ישמעאל (דף סו:): דקאמר תורמין מצל[י] (ישראל) על צל עובדי כוכבים ומשקין אשה לאיש ומה טעם אין מיבמין אמר להן קטן שמא ימצא סרים קטנה שמא תמצא אילונית ונמצאו פוגעין בערוה שלא במקום מצוה ורבנן[ב] זיל בתר רובא דקטנים ורוב קטנים לאו סרים נינהו זיל בתר רובא דקטנות ורוב קטנות לאו אילונית נינהו אימר דשמעת ליה לר"מ מיעוטא דשכיח אבל מיעוטא דלא שכיח מי שמעת ליה[ה] הא נמי מיעוטא דשכיח הוא דתניא א"ר יוסי[ג] מעשה בעין בול והטבילוה קודם לאמה ואמר רבי מעשה בבית שערים והטבילוה קודם לאמה וא"ר יוסף מעשה בפומבדיתא והטבילוה קודם לאמה בשלמא דר' יוסי ודרבי משום תרומת א"י אלא דרב יוסף למה לי והא[ז] אמר שמואל[ז] אין תרומת חו"ל אסורה אלא במי שטומאה יוצאה מגופו והני מילי באכילה אבל בנגיעה לא אמר מר זוטרא לא נצרכה אלא לסוכה שמן של תרומה דתניא[ו] ולא יחללו את קדשי בני ישראל[ז] אשר ירימו לה' לרבות את הסך ואת השותה שותה למה לי קרא[ט] שתיה בכלל אכילה אלא לרבות[י] את הסך[כ] כשותה ואיבעית אימא מהכא[ל] ותבא כמים בקרבו וכשמן בעצמותיו אי הכי דידן נמי אנן דדרשינן אשה ואשה וכי חזיין מפרש להו לא גזרו בהו רבנן אינהו דלא דרשי אשה ואשה וכי חזיין לא מפרשי להו גזרו בהו רבנן מאי אשה ואשה דתניא[ה] אשה אין לי אלא אשה תינוקת בת יום אחד לנדה מנין ת"ל[ג] ואשה אלמא כי מרבי קרא בת יום אחד מרבי ורמינהו אשה אין לי אלא אשה[ו] תינוקת בת ג' שנים ויום אחד לביאה מנין ת"ל[ד] ואשה אמר רבא הלכתא נינהו ואסמכינהו רבנן אקראי הי קרא והי הלכתא אילימא בת יום אחד הלכתא בת שלש שנים ויום אחד קרא קרא סתמא כתיב אלא בת ג' שנים ויום אחד הלכתא בת יום אחד קרא ומאחר דהלכתא קרא ל"ל למעוטי

לר' יוסי מע"ג דחיים למיעוטא בפרק תלמה (יבמות דף סו.)[ט] כיון דקסבר כותים גרי אריות הן כדמוכח במנחות בפרק רבי ישמעאל (דף סו:): דקאמר תורמין מצל[י] (ישראל) על צל עובדי כוכבים ומשקין אשה לאיש ומה טעם אין מיבמין אמר להן קטן שמא ימצא סרים קטנה שמא תמצא אילונית ונמצאו פוגעין בערוה שלא במקום מצוה ורבנן[ב] זיל בתר רובא דקטנים ורוב קטנים לאו סרים נינהו זיל בתר רובא דקטנות ורוב קטנות לאו אילונית נינהו אימר דשמעת ליה לר"מ מיעוטא דשכיח אבל מיעוטא דלא שכיח מי שמעת ליה[ה] הא נמי מיעוטא דשכיח הוא דתניא א"ר יוסי[ג] מעשה בעין בול והטבילוה קודם לאמה ואמר רבי מעשה בבית שערים והטבילוה קודם לאמה וא"ר יוסף מעשה בפומבדיתא והטבילוה קודם לאמה בשלמא דר' יוסי ודרבי משום תרומת א"י אלא דרב יוסף למה לי והא[ז] אמר שמואל[ז] אין תרומת חו"ל אסורה אלא במי שטומאה יוצאה מגופו והני מילי באכילה אבל בנגיעה לא אמר מר זוטרא לא נצרכה אלא לסוכה שמן של תרומה דתניא[ו] ולא יחללו את קדשי בני ישראל[ז] אשר ירימו לה' לרבות את הסך ואת השותה שותה למה לי קרא[ט] שתיה בכלל אכילה אלא לרבות[י] את הסך[כ] כשותה ואיבעית אימא מהכא[ל] ותבא כמים בקרבו וכשמן בעצמותיו אי הכי דידן נמי אנן דדרשינן אשה ואשה וכי חזיין מפרש להו לא גזרו בהו רבנן אינהו דלא דרשי אשה ואשה וכי חזיין לא מפרשי להו גזרו בהו רבנן מאי אשה ואשה דתניא[ה] אשה אין לי אלא אשה תינוקת בת יום אחד לנדה מנין ת"ל[ג] ואשה אלמא כי מרבי קרא בת יום אחד מרבי ורמינהו אשה אין לי אלא אשה[ו] תינוקת בת ג' שנים ויום אחד לביאה מנין ת"ל[ד] ואשה אמר רבא הלכתא נינהו ואסמכינהו רבנן אקראי הי קרא והי הלכתא אילימא בת יום אחד הלכתא בת שלש שנים ויום אחד קרא קרא סתמא כתיב אלא בת ג' שנים ויום אחד הלכתא בת יום אחד קרא ומאחר דהלכתא קרא ל"ל למעוטי

שמא תמצא אילונית. וא"ת ותמיהם ממה נפשך לפי אילונית היא הוי קידושי תחיו[ע] טעות כדתנן (יבמות דף ג:) וכולן שנמנאו לילונית לרותיהן מותרות משום דלא הויא לרת ערוה ותירץ ר"ת להכא לחייבי בדקבל עליה תחיו וכי תאי גוונא מצי בריה בן קורב ומורה (סנהדרין דף סט:) ותין להאריך כאן יותר וא"ת ובקטן תמלי חייבין שמא ימצא סרים ויבדקים לפי שעה כיפה כשמצתן או תחל משאר סימנין לחמר בהערל (יבמות דף פ:) ותיכף למ"ד לפי שיהו בו כל סימני סרים וי"ל לתין מועלת הבדיקה עד שהוא גדול בשנים: **והטבילוה** קודם **לאמה.** ומשום שראתה לתי משום שנגעה בתמא שטמאתה לידה ס"ק מתי משמעין כל ולדות נמי טמתין.[ס] ובפרק על כמה (בכורות דף כז.) דקתמר גבי תלה דמתכילתו לכהן קטן ס"ס לכהן גדול שטבל כדמשמע הכא: **שתיה בכלל אכילה.** וא"ת בפרק העור והלרוטב (חולין דף קכ.) גבי חלב למה לי כל נפש לרבות שותה ויש לומר לתשמעינן למלב מהומך שמיש מלב[מ]: **וכשמן בעצמותיו.** ומה תאמר למעיקרא מייתי מן התורה והדר מייתי מתמכתא דבפרק ר"ע (שבת דף פו.) תנן דסיכה ביום"ב לתור בשבת ויום"ב לא יסוך אדם שמנו כדי שיסוך בו את חבירו אלא אם כן נתן בו מלטן קודם לשבת ג' ימים ואומר רבינו תם דקרא דכתיב בקרבו כתי: מקרא סיכה לשמיש (שבת פו.). **דתניא** אשה כו': ומשם כי תניא זכה, והאי קרא בנדה משמע (לקמן מד.).

נגעים (פסחים דף כד:) אמר המקום חלב של שור הנסקל ע"ג מכמו פטור לבל לתור הוא משום לתסור בהנאה משמע לבל תלמא דעלמא לתילו לישרוף ליה[ס]: **אי** גרס הלכתא הוא מ"ם דלא הוי הלכתא אלא מדא ומיהו ברוב ספרים גרס ניהו הייט לפי שלא פירש רבא מי קרא והי הלכתא כלומר אחד מן הפסוקים ות"ל לפרש משום דקאי נמי אקרא דזכרים לנקמן ונסוף היכן (סוכה דף כח.) גבי חזרה להוציא את הנשים קאמר הלכתא ניהו אע"ג דליכא אלא אחד: **לנקבה** כל **שהיא** בין גדולה בין קטנה. וקרא דושמה זכה אתי לדרשא אחריתא ומעיונות דמגורע ומלטרע צריך לומר דמפיק ליה מקרא אחריתא דליכא למימר דתרוייהו משמעי מהאי קרא דהא נקמן אחר אחרי מדקאמר ר' יוסי זאת תורת הזב בין גדול בין קטן לייתור לזכר לרבות מעיונות:

למעוטי